

H E A T

1 9 8 8 **2** 2 0 0 0

MICHAEL MANN
+
MEG GARDINER

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Michael Mann Books LLC
Oorspronkelijke titel: *Heat 2*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Selma Soester
Omslagontwerp: Tony Mauro (HarperCollins US)
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © trekandshoot / Dreamstime.com
Logo-ontwerp: Neville Brody
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

Excerpt from "Real" by Spoon Jackson reprinted by permission of Spoon Jackson. All rights reserved.

Lyric from "It's All Over Now, Baby Blue" by Bob Dylan used courtesy of Universal Music Publishing. All rights reserved.

L.A. Woman

Words & Music by The Doors
Copyright © 1971 Doors Music Company, LLC
Copyright Renewed
All Rights Administered by Wixen Music Publishing, Inc.
All Rights Reserved Used by Permission
Reprinted by Permission of Hal Leonard LLC

Heat © 1995 Monarchy Enterprises, BV and Regency Entertainment (USA), Inc.

ISBN 978 94 027 1143 1
ISBN 978 94 027 6692 9 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Dit is een fictief werk. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen, locaties, organisaties of personen, levend of dood, is volledig toevallig.

Proloog

Op donderdag 7 september 1995 om 11.32 uur werd de Far East National Bank op 444 South Flower Street in Los Angeles overvallen door drie mannen: Neil McCauley, Michael Cerrito en Chris Shiherlis. Een vierde, Donald Breeding, bestuurde de vluchtauto. Far East National was een geldkantoor met grote hoeveelheden contant geld in voorraad. Bankmedewerkers stelden twee Telco-alarmen en één draadloos alarm in werking, maar de signalen kwamen nergens aan. De voorgaande nacht had Cerrito een gat in het plafond van de ondergrondse garage van de bank gezaagd om bij de CPU van de alarmsystemen op de verdieping erboven te komen en drie van de printplaten verwisseld. Twintig minuten voor de overval schakelde het alarmsysteem zichzelf en de bijbehorende videorecorders uit. Om 11.50 uur liepen McCauley, Cerrito en Shiherlis achter elkaar naar buiten met zwarte sporttassen met daarin 12,8 miljoen dollar aan contanten.

Vijf minuten eerder, om 11.45 uur, had Vincent Hanna van de afdeling Zware Delicten van de LAPD een tip ontvangen over de gewapende overval die op dat moment plaatsvond. Hanna, zijn rechercheurs en eenheden van de geüniformeerde politie haastten zich naar de bank terwijl McCauley, Cerrito en Shiherlis, onderweg naar buiten, over de stoep liepen. In de daaropvolgende momenten barstte er een ware guerrilla los in het centrum van Los Angeles.

Hanna zat al achter deze bende aan sinds hij op de plek arriveerde waar een gewelddadige overval op een waardetransportwagen had plaatsgevonden. Toen hij op de plaats delict aankwam trof hij daar het gebruikelijke misdada-paradigma aan: de geordende regelmaat van straatattributen – stoepranden, straatlantaarns, elektriciteitskasten – waarna de anomalieën verschenen: hersenen, stukken bot, grillige plassen bloed, de onderkant van een gepantserde waardetransportwagen die als een versteende mammoet op zijn zijkant lag.

De identiteit van de gewapende overvallers was onbekend. Maar wat Hanna onmiddellijk wist was dat het om een zwaarbewapend team van georganiseerde professionals ging.

Er waren sporen, zoals achtergelaten scherven, materialen, die aanwijzingen

bevatten over wat er was gebeurd. Terugredenerend hoe ze daar terecht waren gekomen kwam Hanna achter de volgorde van de gebeurtenissen en de werkwijze van deze bende. Er waren goede vluchtroutes op de plek die ze hadden uitgekozen – opritten naar twee autosnelwegen. Ze hadden losse contanten laten liggen, en het feit dat de overval binnen twee minuten was geklaard gaf aan dat ze wisten hoelang de LAPD erover deed om op een 211-melding te reageren. Het vakkundige gebruik van holle ladingen om het rechthoekige gat nauwkeurig uit de pantserplaat te snijden maakte Hanna duidelijk dat deze bende een spoor van vernieling kon achterlaten. Geavanceerde inbraken kon plegen. Dat betekende dat ze in staat waren om allerlei soorten overvallen te plegen, precies op de manier waarop ze moesten worden uitgevoerd. En als ze er echt voor gingen, dan hadden ze een klus in een handomdraai geklaard. Ze hadden twee gewapende bewakers gedood toen een van hen naar een pistool in zijn enkelholster reikte. De derde hadden ze uit kille berekening geëxecuteerd: als er toch al een dubbele moord was gepleegd, waarom zouden ze dan een levende getuige achterlaten? Als je deze bende per ongeluk in de weg stond, dan kon het weleens slecht voor je aflopen.

Hanna nam de situatie goed in zich op voordat hij in gesprek ging met de rechercheurs, technici en politieagenten van andere afdelingen.

De afdeling Zwarte Delicten was de speciale eenheid van de LAPD voor ernstige misdrijven. Hun werkgebied besloeg de hele stad. Hanna had de bevoegdheid om zich elke zaak in elk district toe te eigenen. En hij wilde deze Zwarte Delicten nam het onderzoek over.

Met behulp van zijn netwerk van informanten wist Hanna een van de bendeleden, Michael Cerrito, te identificeren. Door hem in de gaten te houden lukte het Hanna om ook de andere bendeleden op te sporen, op de ongrijpbare McCauley na. Hanna achtte het zeer onwaarschijnlijk dat deze bende, gezien hun vakkundigheid, fysieke bewijzen zou achterlaten die naar hen toe zouden leiden. Dus koos Hanna ervoor de mannen in het oog te houden en uit te zoeken wat hun volgende klus zou zijn, om hen daar op te wachten zodra ze door de deur naar binnen kwamen wandelen.

Neil McCauley kwam erachter dat hij in de gaten werd gehouden. Zijn reactie daarop was rustig en beheerst, want beheerst betekende snel. Snel was niet snel. Shiherlis bevond zich om drie uur 's ochtends in een depot voor edelmetalen en boorde een gat in een stalen kluisdeur. Cerrito zat boven in een telefoonpaal en hield zijn omleidingen van het alarmsysteem in de gaten. Trejo stond op de uitkijk en liep rond het gebouw.

Buiten op de stoep voelde Neil de frisse nachtlucht op zijn gezicht terwijl hij

de donkere, verlaten straten in de gaten hield. Hij hoorde een geluid. Metaal dat door een vast voorwerp werd geraakt. Het was een geluid dat daar niet zou moeten zijn. Het was afkomstig uit een rijtje bestelwagens die aan de overkant van de straat op de parkeerplaats van een industriële bakkerij stonden. Het geluid hoorde daar niet thuis. Die wagens zouden leeg moeten zijn. Dat waren ze niet.

Met een stoïcijnse houding liep Neil het gebouw weer in. Shiherlis, die de holle boor hanteerde, stond op het punt de inhoud van de sleutelkluis te bereiken. Daarna zou het 'sesam, open u' zijn. Neil gaf het bevel 'wegwezen'. Ze lieten gereedschap, werkkleding en zes weken aan voorbereiding achter. Zo gingen ze te werk.

Hanna zag het allemaal gebeuren op de beelden van de verborgen warmtecamera's in een bestelwagen van de bakkerij. Zijn SWAT-teams stonden goed verscholen op de uitkijk.

Hij liet hen weggkomen. Hij nam geen genoegen met een roofoverval. Hij wilde ze voorgoed te grazen nemen.

Later kwamen Neil, Shiherlis, Cerrito en Trejo bij elkaar bij een elektrisch onderstation waarvan de blootliggende hoogspanningsgeleiders zoveel EM-interferentie veroorzaakten dat elke transmissie van af luisterapparatuur die ze niet op hun auto's hadden aangetroffen verstoord zou worden.

Ze moesten daar ter plekke een besluit nemen – zich opsplitsen en ieder hun eigen weg gaan, of erachter zien te komen wie hen op het spoor was, hun achtervolgers afschudden, blijven rondhangen en de bank alsnog beroven.

Voor Chris Shiherlis was het een uitgemaakte zaak. Zijn huwelijk bevond zich op een hellend vlak. Hij was betrouwbaar, een vastberaden geheelonthouder die volledig geconcentreerd was wanneer hij met een klus bezig was. Ze hadden maand in maand uit gescoord. Maar in werkelijkheid was Chris een mislukkeling. De afgekickte gokverslaafde had twee maanden eerder op een zaterdagochtend in Santa Anita een terugval gehad. Hij had een fortuin verloren bij de derde race en lukraak ingezet op basis van willekeurige nummers en namen, waaronder een paard dat Dominick heette, net als zijn zoon. Ook die weddenschap verloor hij. Hij verbraste de helft van wat zijn vrouw Charlene en hij na anderhalf jaar goed scoren hadden gespaard.

Daarna was Charlene er klaar mee. Ze wilde een volwassen leven voor hen en hun zoon. Ze had zichzelf losgeworsteld uit een leven dat alleen maar bergafwaarts ging. Voor haar bleef Chris 'een groot kind'. Voor Chris was het afschudden van de smerissen die hen op het spoor waren en de bank elf à twaalf miljoen afhandig maken het risico waard.

Op een avond kreeg Neil, gezeten in een Cadillac in de schaduw van de hooggelegen toegangswegen naar het knooppunt van de 105 en de 110, door zijn tussenpersoon Nate een pakje overhandigd met contra-inlichtingen, waaronder Vincent Hanna's persoonlijke dossier.

Nate was een ouderwetse bankrover uit Zuid-Californië. McCauley en hij hadden samen gezeten in de federale gevangenis in Puget Sound op McNeil. Nu heelde hij in gestolen goederen. De slungelige, graatmagere Nate met zijn lange haar was zorgvuldig, en hij werkte vanuit een blauwverlichte lounge in Encino die zijn eigendom was en de Blue Room heette. Op dit moment zocht hij naar overtuigende woorden om zijn dringende waarschuwing kracht bij te zetten.

Die Vincent Hanna van de afdeling Zware Delicten werkte daar niet 'om te dienen en te beschermen'. Hij was geen carrièrejager die hogerop probeerde te komen. Zijn derde huwelijk vertoonde al barsten omdat hij hele nachten buiten op de loer lag. Hij was zo'n toegewijd type. En hij had Neils mannen stuk voor stuk opgespoord – allemaal, behalve Neil.

Neils mantra was dat je binnen dertig seconden weg moest zijn als de grond te heet onder je voeten wordt. Nate herinnerde hem daaraan. En Hanna mocht fouten maken. Hanna kon mis of raak schieten. Neil kon zich geen misser veroorloven.

Neil overwoog en verwierp alle argumenten. Hij voelde zich niet verplicht uit te leggen waarom hij zou blijven, tegen zijn eigen principes in zou gaan, Hanna te slim af zou zijn en de bank alsnog zou beroven.

Niemand hoefde het te weten. Hij had zichzelf in eerste instantie wijsgeemaakt dat Eady een vluchtig avontuurtje was en dat hij het met de herinnering aan haar zou moeten doen. Haar leven was lichtjaren verwijderd van dat van Neil McCauley. Zij was een freelance grafisch ontwerper, oorspronkelijk afkomstig uit de Blue Ridge Mountains, die overdag in een in architectuur gespecialiseerde boekhandel in Santa Monica werkte. Met haar was er een deur opengestaan waarvan Neil had gedacht dat hij niet meer bestond. Een deur die jaren geleden was dichtgeslagen op een bloederige tweebaansweg buiten Mexicali. Hij wilde bij deze vrouw zijn. Deze klus en het leven dat hij hun zou bieden, ergens ver weg, was de reden waarom hij zou blijven. Hij had het niet zo gepland, maar een toekomst zonder haar zou inhoudsloos zijn.

Er kwam een moment, nadat Vincent Hanna erachter was gekomen dat hij en zijn team waren ontdekt, dat Neil en hij oog in oog met elkaar kwamen te staan.

Omdat je verschuilen niet meer belangrijk was, besepte Hanna.

Hij zette McCauley op de 105 Freeway aan de kant. Hij wilde alles over McCauley te weten komen wat hij maar kon, en hij kon meer te weten komen door met hem te praten dan tijdens zijn mislukte surveillance.

Ook McCauley wist dat hij in de niet al te verre toekomst misschien een fractie van een seconde de tijd zou hebben om intuïtief te besluiten of hij links of rechts af zou slaan. Dus wilde hij persoonlijk zien wat voor iemand Hanna was.

Ze gingen bij Kate Mantilini zitten, aan Wilshire Boulevard. Ze wisten allebei naakte feiten over de ander, maar die waren zwart-wit. De manier waarop de mannen naar elkaar keken was uiterst behoedzaam en gespannen. Ze waren beiden roofdieren.

Neil wist van Hanna's uitgebluste huwelijken. Hanna bekende dat het de prijs was van het achternazitten van kerels zoals hij. Neil bekende dat er een vrouw in zijn leven was, maar hij sprak verder niet over haar of over wat hij op een avond tegen haar had gezegd: *Het ging bergafwaarts met mij – en ineens verscheen jij*. Hij wist Eady zover te krijgen dat ze met hem zou weglopen.

Hoewel ze niets onthulden waarmee ze zichzelf in de problemen zouden brengen, spraken ze met de intimiteit die soms tussen vreemden ontstaat. Ze ontdekten dat ze dezelfde opvattingen hadden over de echte wereld en de manier waarop het leven op hen afraasde.

Hanna werd geteisterd door nachtmerries, over dode lichamen aan een lange tafel die naar hem keken. Ze zeiden niets. Hun blikken legden hem verplichtingen op. McCauley deed niet aan verplichtingen. Hij droomde vaak dat hij niet kon ademen. Dat hij verdronk. Misschien raakte zijn tijd op, opperde Hanna. Ze beseften allebei dat het leven kort was, dat we voetafdrukken zijn op het zand totdat het vloed wordt. En dat ze allebei met open ogen door de toekomst navigeerden die op hen afstormde. Stoere mannen. In bepaalde opzichten elkaars tegenpolen, maar elkaars gelijken in de manier waarop ze de wereld zagen, ontdaan van illusies en zelfmisleiding.

En tegelijkertijd zouden ze elkaar zonder aarzelen neerknallen. Ook dat wisten ze.

Maar dat zou misschien nooit gebeuren. Misschien zagen ze elkaar nooit meer.

Zo eindigde hun ontmoeting.

In de chaos na de overval op de Far East bank werd Breedan door Hanna's onderzoekers Drucker en Casals gedood achter het stuur van de Lincoln. Cerrito,

die een vijfjarig kind als schild gebruikte om zichzelf te beschermen, werd door Hanna door het hoofd geschoten. Hanna's partner Bosko werd door Shiherlis neergeknald. Van de politieagenten in uniform waren er drie dood en elf gewond, waarvan drie ernstig. Shiherlis werd boven zijn kogelwerende vest geraakt door een 5,56 mm kogel met een snelheid van zo'n duizend meter per seconde. Door de klap sloeg hij tegen de grond en verbrijzelde zijn sleutelbeen, waardoor botscherven zijn borstkas doorboorden. Neil sleurde hem naar de parkeerplaats van een supermarkt, waar hij een stationwagen jatte. Ze moesten zo snel mogelijk weg uit Los Angeles.

Zover kwam het niet voor Neil.

Hanna doodde hem onder de felle schijnwerpers aan het begin van een landingsbaan op het vliegveld van Los Angeles. Eady stond in een Camaro op de oprit naast het Airport Marquee Hotel aan Century Boulevard op hem te wachten.

Chris Shiherlis was de enige die het overleefde.

DEEL 1

Los Angeles, 1995

*Realness eats raw meat
and does not waver
He has the staying power of the sun
He walks only in his own shoes*

—Spoon Jackson

1

Nachtelijk neon flitst tussen de lamellen van de jaloezieën, afwisselend roze en blauw, afkomstig van de Koreaanse winkel buiten op de hoek. Koplampen van afslaan de auto's werpen schaduwen op het plafond. Muziek dreunt door de vloer omhoog vanuit een muziekwinkel ergens onder hem. Het bonst als een hartslag door Chris Shiherlis' nek en schouder.

Sta op.

Het lukt hem niet.

Sta op, verdomme. Kom op.

Shiherlis doet zijn ogen open.

Hij is niet dood. Lijken voelen de Koreaanse popmuziek die door de vloer heen komt niet door hun lichaam dreunen. Lijken bloeden niet.

Hij is niet thuis. Thuis is een boerderij die is opgegaan in de anonimiteit van de San Fernando Valley. Dit is een matras op een ijzeren bedframe in een hoek. Het is geen gevangenis. Bovenwoning. Koreatown.

Zijn ogen vallen dicht wanneer de vloed van oxycodon hem weer overspoelt. Dan schiet hij wakker.

Hoe ben ik hier terechtgekomen?

De κ-pop weerkaatst als staccato geweervuur in de vallei tussen zwartglazen gebouwen. Naderende sirenes echoën door de binnenstad. Hij herinnert zich het deinen van de zware tas met geld die aan een riem op zijn rug hangt. Bredan die wordt geraakt, dood vlees achter het stuur. In een hinderlaag gelokt. Herhaaldelijke salvo's van drie schoten, een spervuur. Geen aarzeling. De LAPD nadert. Smerissen. Superieure vuurkracht om burgers af te schrikken. *Burgers? Ik zal jullie laten zien wat afschrikken is, klootzakken!* De hinderlaag aanvallen. Zwart met wit metaal doorzeven met kogels, dat lawáái, dat je hartslag naar je hoofd stuwt en boven in je schedel ontploft.

Muziek dreunt, schel en vreemdsoortig. *Maak er gebruik van.*

'Stel scherp, ogen,' mompelt hij.

Schaduwen en roze licht vanaf de straat werpen een streeppatroon op de groezelige muren. Bed, goedkope lakens, hij in zijn boxershorts. Zijn kleren opgevouwen op een plastic tuinstoel. Een uitgeschakelde televisie op een bijzettafeltje. Oude sigarettenpeuken, uitgedrukt op een gebarsten schotelkje; bierblikjes verfrommeld in een prullenbak. Stemmen buiten.

De wond krijgt. De botfragmenten hebben zijn slagader niet geraakt, anders was hij nu dood. Hondendokter, dokter Bob, de dierenarts. Dat hoor-

de Chris hem tegen Neil zeggen terwijl Neil hem tegen het bed gedrukt hield.

Chris trapt met zijn benen om boven te komen.

Sta op, verdomme!

Hij probeert zich op zijn zij te rollen en op te staan. Hij wordt teruggefloten door de snerpende pijn in zijn schouder- en nekspieren.

Hoe is hij hier terechtgekomen? Na Venice is hij teruggereeden naar Nates huis. Auto's toeterden naar hem, waardoor hij opschrok uit zijn roes bij een rood licht dat op groen was gesprongen. Hij herinnert zich dat hij over de donkere Sepulveda van rijbaan naar rijbaan zwabberde richting het noorden, terug naar Encino. Hij vertrouwde zichzelf niet op de 405.

Venice. Het gebaar van die blackjackdealer. Haar hand die langzaam door de lucht gleed. Geen kaarten meer. Ze had gebeld en een bericht achtergelaten. Nate had geprotesteerd, maar hij was toch vertrokken en naar Venice gereden. Ineenkrimpend van de pijn was hij uit de auto gestapt en had haar op het balkon zien staan wachten.

Haar ogen, een glimlach – uitnodigend, net als toen ze elkaar voor het eerst zagen. Daarna het opslaan van die blik, haar ogen die hem waarschuwden.

De deur in Koreatown gaat open. Nate stapt naar binnen.

Hij lijkt extra groot in dat roomkleurige sportieve jasje met dat veterdasje. Sliertig blond haar, met vet achterovergekamd. Zijn jarenzeventigsnor hangt slap langs zijn vlekkerige gezicht. Zijn ogen, snel en klein, nemen Shiherlis van top tot teen op, een snelle evaluatie.

Hoe laat is het?

Nate doet de jaloezieën dicht. 'Wat?'

Hoelang ben ik hier al?

Woorden. Hij hoort ze in zijn hoofd. Ze klinken logisch. Komen ze ook uit zijn mond?

Nate buigt zich over hem heen. 'Blijf stil liggen.'

Hij sleept de tuinstoel naar het bed toe, gaat zitten en trekt voorzichtig de hechtpleisters los van het gaasverband dat de schotwond bedekt.

De kleine kogel van 5,6 millimeter heeft zich met hoge snelheid als een Sidewinder luchtraket in hem geboord en zijn missie vervuld: een groot gat in het zachte weefsel, versplinterd bot. Chris herinnert zich met door adrenaline veroorzaakte helderheid dat hij op zijn rug op het asfalt lag, schuine zijwaartse blikken op de politieauto's die ze aan flarden hadden geschoten. *Kan me niet bewegen.* Neil die hem overeind hees.

Nate trekt het gaasverband weg. De hechtingen zijn zwart, de huid is rood en heet.

De plafondlamp vormt hem tot een silhouet. Nate gromt, knikt en drukt de hechtpleister weer op Chris' huid. Hij steunt op zijn ellebogen. Hij kijkt in Chris' ogen.

'Ben je hier bij mij of in Disneyland?' Zijn stem klinkt laag en hees.

Chris knikt.

'Ik moet je hier weg zien te krijgen. Snel.'

Nate vervoert alles. Handelswaar. Hem. Contrabande. Maakt niet uit wat.

'Charlene,' zegt Chris schor.

'Je hebt een paar uur. Meer niet.'

Zijn zóón, zijn vrouw. Charlene is hier niet...

'Neil?' vraagt Chris.

Nates ogen worden kil, uitdrukkingloos. Een ingehouden reactie van een ervaringsdeskundige in dingen die slecht aflopen.

'Als je hier blijft, kun je het schudden,' zegt Nate kortweg. 'Dat is alles waar je je druk over zou moeten maken.'

'Neil...'

'Zorg dat je er klaar voor bent. Ik kom zo terug,' Nate aarzelt, schudt zijn hoofd een millimeter en loopt dan naar de deur.

Chris kijkt hem na, roze en blauw gestreept door de neonlichten aan de andere kant van de straat. Hij probeert Nate met zijn stem te bereiken voordat hij weggaat, boven de dreunende beat van de κ-pop door de vloer uit. *Niet met je hoofd schudden en weglopen, man.*

De deur gaat dicht.

2

Vincent Hanna ijsbeert voor het grote raam langs en laat zijn blik door de kamer gaan. De golven buiten slaan als tromgeroffel tegen het zand. De oceaan is donker kobaltblauw. De bovenkant van laaghangende wolken glinstert als gouddraad, als tressen op een gala-uniform. Zonsopkomst. Zes uur in de ochtend. Het huis is leeg. Neil McCauley woonde hier. Hij komt niet meer terug.

Hanna is hier omdat hij wil dat deze plek hem dingen vertelt. Hij wil dat McCauley weer tegen hem praat. Het is nog geen zes uur geleden dat hij de drie kogels afvuurde die McCauley fataal werden. Hij had McCauleys hand vast tijdens de paroxysmen die hem naar de dood leidden. Ze begrepen elkaar,

alsof ze de enige twee mensen op aarde waren. Alleen, geïsoleerd binnen hun eigen menszijn, maar alleen zij wisten hoe het echt allemaal werkt.

Het tactiele geheugen is nog aanwezig in de palm van zijn linkerhand.

Hij loopt door Neils woonruimte, observerend. De tijd die hij nog heeft vervliegt. Hij wil iets – informatie, meetpunten. De hardhouten vloeren produceren alleen echo's wanneer hij eroverheen loopt. Het breken van de golven in de branding resonanceert in de ramen. De glazen afscheiding op het balkon zit vol zeemeeuwenpoep.

McCauley woonde hier niet, in deze witte ruimte. Hij sliep hier, at hier, dronk de single malt uit de enige fles op het aanrecht. McCauley heeft nooit echt op deze plek gewoond.

Het was niet meer dan een tussenstation.

Raak nooit gehecht aan iets waar je niet binnen dertig seconden van weg kunt lopen als de grond je te heet onder de voeten wordt. Dat had hij tegen Hanna gezegd.

Wie was dat meisje in de Camaro dan?

Buiten verlicht de opkomende zon de hemel boven de donkere oceaan. Hanna wendt zich van het raam af.

Alles is weg. McCauleys deel van de buit van zeven nullen. Cerrito. Trejo. Breedan.

Behalve de laatste man, Chris Shiherlis. Hij is ergens daarbuiten. Maar waar?

Brigadier Jamal Drucker komt vanaf de achterkant van het huis de woonkamer binnen. Hij beweegt zich als een mes van koolstofstaal, geruisloos en scherp, zijn bruine gezicht staat somber in het schemerlicht. 'Achter is niets te vinden, Vincent.'

'Afval? Vlekken? Sporen?'

Zijn gedachten maken zijsprongetjes... Iemand van Michael Bosko's familie zal inmiddels in het mortuarium zijn. Daar ziet hij het meest tegen op. Daar, of in het uitvaartcentrum. Die onverschillige blik op Shiherlis' gezicht toen hij schoot. Geen aarzeling. Het salvo van drie kogels dat Bosko doodde. Waar is Shiherlis? Hanna's kansen om hem te pakken te krijgen nemen af in gelijkmatige, afgemeten stapjes, als een achteruitlopende toerenteller. Met gebruikelijke onverschilligheid slokt de tijd al zijn mogelijkheden op.

Drucker ziet er vermoeid uit, maar zijn zware stem klinkt krachtig, geconcentreerd. 'Drie identieke witte overhemden in de kast. Boeken – *Mechanische metallurgie*, Camus, Marcus Aurelius. Vraag me niet waarom.'

Waarom verbaast dat hem niet? 'Geen vrouwenspullen? Lippenstift, masca-

ra, lingerie, tampons, roze of lichtblauwe rubberen handschoenen in het gootsteenkastje? Wat staat er in de koelkast? Yoghurt? Frambozen? Roomijs? Iets anders dan kant-en-klaarmaaltijden?’

‘Een fles wodka.’

Maar er was een vrouw in McCauleys leven. Ze had een verslagen blik op haar gezicht onder een dikke bos bruin haar terwijl ze naast de Camaro stond. Ze is te zien op de korrelige beelden van de bewakingscamera’s van het hotel, met hangende schouders terwijl McCauley zich bij haar vandaan draait en op de vlucht slaat, met Hanna achter zich aan. De kentekengegevens van de Camaro klopten niet. Dat was ongetwijfeld McCauleys wagen. Wie is ze?

Hanna kijkt naar Drucker. ‘Ze zou met hem meegaan.’

‘Wie?’

‘Dat meisje bij de Camaro.’

‘Misschien is ze hem gesmeerd.’

‘Aan haar uiterlijk te zien is ze geen handlanger. Dus waar zou ze zonder hem naartoe moeten? Misschien weet ze wie Neils transport verzorgde. Wie dat ook is, het is ook degene die Shiherlis gebruikt. Hij zal niet vooraf hebben ingecheckt voor een vlucht vanaf LAX. Shiherlis kwam niet opdagen omdat hij wist dat we Charlene in de gaten zouden houden. Hij weet dat Charlene nergens naartoe gaat. Dat betekent dat hij op de vlucht is. In zijn eentje. Degene die McCauleys transport heeft geregeld, is degene naar wie hij toe zal gaan.’

Hij draait zich met een speurende blik om.

‘Is er iets op deze steriele, witte, met vogelpoep besmeurde klotepiek wat ons verdomme kan vertellen wie dat zou kunnen zijn?’

Hij bestudeert de woonkamer, nu blauwverlicht in het aanzwellende ochtendgloren. Zijn hartslag voelt zwaar aan. Hij probeert informatie op te zuigen. Maar dit huis bevat niets anders dan weerspiegelingen.

Wat kan ik hier te weten komen?

Niets. Wat doe ik hier nog?

Hij probeert Neils aanwezigheid te voelen, vanaf de plek waar Neil heeft gestaan, te zien wat hij zag. Een zekere melancholie houdt hem tegen de hardhouten vloer gedrukt. Een beëindigd leven, onomkeerbaar, een man die hij kende.

Ze wisten hoe de ander over persoonlijke dingen dacht toen ze tegenover elkaar bij Kate Mantilini zaten... en tegelijkertijd was Hanna niets over de man te weten gekomen waar hij nuttig gebruik van zou kunnen maken.

Drucker loopt de keuken in. Steriele, glanzende apparatuur. Een smetteloos aanrecht. Een pen naast de *LA Times* van gisteren. Hij slaat de krant open en

zoekt naar gekrabbelde aantekeningen, telefoonnummers, namen, initialen, vluchtgegevens. Eronder ligt een boek met een glanzende kaft.

‘Vincent,’ zegt Drucker. *‘Breuklijnen in titanium.’*

Hanna loopt naar hem toe.

Drucker overhandigt hem het boek. ‘Geweldige boekenvoorkeur... kil, klinisch geneuzel.’

Op de achterkant zit een prijssticker. ‘Hennessey and Ingalls. Ken je die winkel?’

‘Ja, dat is een in kunst en architectuur gespecialiseerde boekhandel in Santa Monica.’

Hanna bladert door de zware, glanzende pagina’s. Ertussen zit een kassabon. ‘Hij heeft dit boek vorige maand gekocht en contant betaald.’

Het geruis van de golven dringt door de ramen heen. Hanna houdt de kassabon omhoog. Drucker is het nummer al aan het intoetsen.

‘Grijp de manager onmiddellijk bij zijn lurven. Neil was drie weken geleden in die winkel en heeft dat boek gekocht. Wie was er bij hem? Wie heeft hem geholpen? Bij wie heeft hij afgerekend?’

Drucker loopt de deur uit. Hanna blijft staan, zijn blik op de oceaan gericht.

De vorige avond bulderden de vliegtuigen boven zijn hoofd. Hij voelde Neil McCauleys versnelde polsslag in zijn linkerhand. Nu hoort Hanna alleen de golven. Hij legt zijn rechterhand tegen het glas.

Neil, en Chris misschien ook, had hier gestaan, net als hij. *Waar ik nu sta, kijkend door dit raam.* Hij probeert Neils denkwijze te kanaliseren. Alleen in de onmetelijke ruimte – alleen dit lichaam, dit organisme... aan het waarneemen, tot het dat niet meer doet. Dat is wat Neil zou denken...

Hanna hield Neils hand vast terwijl paroxysmen door zijn lichaam trokken, in shock door leeglopende bloedvaten. Als het moest, zou hij precies hetzelfde opnieuw doen, en dat verandert niets aan dit moment. Dat is allebei waar.

Hij wendt zich van de zee af.

Hij roffelt met zijn knokkels tegen het glas terwijl hij wegloopt. Het geluid ratelt in de ochtendschemering als een gebedsmolen.

3

Nate leunt tegen de kap van de telefooncel met de hoorn tegen zijn oor gedrukt en kijkt naar het vroege ochtendverkeer, naar voetgangers. *‘Debe ir hoy. Absolutemente,’* zegt hij in het Spaans met het accent van een witte man uit Los Angeles.

Shiherlis moet vandaag weg. Langer wachten is geen optie.

Hij staat buiten een funky drogisterij in Koreatown met in zijn hand een uitpuilende plastic tas vol medische hulpmiddelen, een fles sportdrink, een wegwerpscheermesje en nog meer.

‘De helft vooraf – *la mitad antes. Mitad después.* De rest wanneer hij daar is.’ Hij luistert. Hij kijkt. Mensen werpen hem blikken toe terwijl ze hem passeren op de stoep, een lange, verdwaalde rockabilly met een veterdasje uit de jaren vijftig.

‘*El carro* – de auto staat bij mij thuis. In de garage. Blue Room. Ja. *Azul.*’ Hij knikt. ‘*A qué hora?*’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘Ik zal zorgen dat hij klaarstaat.’

Hij hangt op, laat zijn blik door de straat gaan en doet een stap naar achteren zodat de *cholo* die hem van links nadert niet achter hem langs kan lopen. Op de binnenplaats van de gevangenis opgedane gewoonten slijten niet snel. Hij zigzagt de straat over en glipt door de smalle deuropening de trap op naar de studio boven de muziekwinkel en de stomerij, waar hij Shiherlis verscholen houdt.

Binnen hoort Chris de voetstappen. Hij gaat op de rand van het bed zitten, draaiërig en licht in zijn hoofd.

Hij moet opstaan. *Deze homp vlees, dat ben ik niet. Ik ben degene die erin zit. Sta op, lichaam. Gehoorzaam.*

Nate komt binnen. Chris duwt zichzelf omhoog in een poging op te staan.

Iets draait zich om in zijn buik, de nervus vagus, misselijkheid, de kamer tolt.

Sta op, klootzak!

Daglicht is een hete stalen plaat buiten het raam. De oxy begint uit te werken. Pijn scherpt zijn tanden. Zijn hoofd moet helder worden, ook al betekent dat dat de stekende pijn bij elke ademhaling terugkeert.

Nate laat een ritselende plastic tas op het bed vallen. ‘Je vertrekt vandaag, broeder. Je moet zo snel mogelijk weer mobiel worden.’

Chris is uitgedroogd, zijn hoofd bonst. Dehydratatie en bloedverlies. Hij opent de grote fles sportdrink en drinkt hem halfleeg. Nate haalt een nieuw pak verband, antibioticazalf en een potje pillen van de apotheek tevoorschijn.

‘Breedpectrumantibiotica. Niet allergisch zijn.’ Nate pakt een flesje waterstofperoxide en een paar wattenbolletjes. ‘Trek je shirt uit. Ik ga je verband verschonen.’

Chris trekt zijn shirt uit en zit zwaar op de rand van het bed. Het geluid van verkeer buiten en het licht in de kamer lijken aan te zwellen en te vervagen, een pulserende, flakkerende sensatie. Chris’ tong voelt traag aan.